

Î N C H E I E R E

06 mai 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu
Iurie Bejenaru
Iuliana Oprea

examinînd, fără înștiințarea participanților la proces, chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Grantmez”,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere Limitată „Grantmez” împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe r-l Criuleni cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 decembrie 2014, prin care a fost respins apelul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Grantmez” și menținută hotărîrea Judecătoriei Criuleni din 17 iunie 2014,

c o n s t a t ă

La 13 februarie 2013, SRL „Grantmez” a depus cerere de chemare în judecată împotriva IFS pe r-l Criuleni cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii reclamanta SRL „Grantmez” a indicat că în perioada 19 noiembrie 2012 – 23 noiembrie 2012, pîrîtul IFS pe r-l Criuleni, a efectuat un control fiscal, prin metoda de verificare tematică, a evidenței contabile a întreprinderii privind corectitudinea calculării și achitării TVA pe perioada 01 iunie 2010 – 27 septembrie 2012, în rezultatul căruia a fost întocmit Actul de control nr. 3 – 516475 din 23 noiembrie 2012.

Susține reclamanta că în temeiul Actului de control menționat, pîrîtul a emis decizia nr. 1672 din 14 decembrie 2012, prin care din contul dînzei a fost încasată în bugetul statului TVA în sumă de 26550 lei și i-au fost aplicate sancțiuni fiscale sub formă de amenzi: conform art. 254 alin. (1) Cod fiscal – pentru desfășurarea activității fără a avea mașină de casă și control – în mărime de 10000 lei; conform art. 257 alin. (1) Cod fiscal – pentru întocmirea incompletă și/sau neconformă a declarației TVA pentru luna martie 2010 – în mărime de 200 lei pentru 1 caz; conform art. 261 alin. (4) Cod fiscal – pentru diminuarea TVA prin prezentarea către organul fiscal a unei dări de seamă cu informații sau date neveridice – în mărime de 30% din suma diminuării ce constituie 5 lei; conform art. 253 alin. (1) Cod fiscal –

pentru împiedicarea controlului fiscal prin neasigurarea accesului în încăperile de producție, neprezentarea documentelor necesare organului fiscal asupra problemelor care apar în timpul controlului – în mărime de 10000 lei.

Consideră reclamanta că decizia IFS pe r-l Criuleni nr. 1672 din 14 decembrie 2012, este neîntemeiată și ilegală, deoarece Actul de control nr. 3 – 516475 din 23 noiembrie 2012, în temeiul căreia a fost emis actul administrativ vizat, a fost întocmit contrar prevederilor art. 113 și art. 216 alin. (6) Cod fiscal, adică în acesta nu s-a făcut referire la documentele de evidență contabilă, conturile contabile respective puse în baza calculului expus în act.

Menționează reclamanta că la 14 ianuarie 2013, a depus cerere prealabilă la IFS pe r-l Criuleni, solicitând anularea deciziei nr. 1672 din 14 decembrie 2012, însă prin decizia IFS pe r-l Criuleni nr. 180 din 31 ianuarie 2013, contestația a fost respinsă din lipsă de temei legal.

Cere SRL „Grantmez” anularea deciziei IFS pe r-l Criuleni nr. 1672 din 14 decembrie 2012.

Prin hotărârea Judecătoriei Criuleni din 17 iunie 2014, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 03 decembrie 2014, a fost respins apelul declarat de către SRL „Grantmez” și menținută hotărârea Judecătoriei Criuleni din 17 iunie 2014.

La 13 martie 2015, SRL „Grantmez” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, cerînd admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 decembrie 2014 și hotărîrii Judecătoriei Criuleni din 17 iunie 2014 cu emiterea unei noi hotărîri de admitere a acțiunii.

În susținerea recursului SRL „Grantmez” a indicat că instanțele de judecată ierarhic inferioare nu s-au expus asupra faptului că Actul de control nr. 3 – 516475 din 23 noiembrie 2012 a fost întocmit contrar prevederilor art. 216 alin. (6) din Codul fiscal, și anume în acesta s-a menționat că controlul fiscal a fost efectuat pentru perioada 01 iunie 2010 – 27 septembrie 2012, dar amendă fiscală în mărime de 200 lei i-a fost aplicată pentru luna martie 2010.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale.

Materialele dosarului atestă că copia deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 decembrie 2014 a fost expediată în adresa SRL „Grantmez” la 23 decembrie 2014, însă lipsesc date cînd a fost recepționată de către recurentă, dar aceasta în cererea de recurs a menționat că a făcut cunoștință cu decizia recurată la 20 ianuarie 2013.

În circumstanțele relevante, recursul declarat de către SRL „Grantmez”, se consideră a fi depus în termenul prevăzut de lege.

La 24 martie 2015, în adresa intimatului IFS pe r-l Criuleni a fost expediată copia recursului declarat de către SRL „Grantmez” cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței.

La 08 aprilie 2015, IFS pe r-l Criuleni a depus referință, solicitînd respingerea recursului declarat de către SRL „Grantmez”, cu menținerea deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 decembrie 2014 și hotărîrii Judecătoriei Criuleni din 17 iunie 2014, pe care le consideră întemeiate și legale.

Examinînd temeiurile recursului declarat de către SRL „Grantmez” în raport cu referința depusă și materialele pricinii civile, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Conform prevederilor art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către SRL „Grantmez” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Or, argumentele invocate în recurs se referă la dezacordul recurentei cu soluția pronunțată de către instanțele de judecată ierarhic inferioare și nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respinse.

Nu poate fi reținut ca motiv al admisibilității prezentului recurs argumentul invocat de către SRL „Grantmez” precum că instanțele de judecată ierarhic inferioare nu s-au expus asupra faptului că Actul de control nr. 3 – 516475 din 23 noiembrie 2012 a fost întocmit contrar prevederilor art. 216 alin. (6) din Codul fiscal, și anume în acesta s-a menționat că controlul fiscal a fost efectuat pentru perioada 01 iunie

2010 – 27 septembrie 2012, dar amendă fiscală în mărime de 200 lei i-a fost aplicată pentru luna martie 2010, din următoarele considerente.

Potrivit art. 214 alin. (1) și (4) din Codul fiscal, controlul fiscal are drept scop verificarea modului în care contribuabilul respectă legislația fiscală într-o anumită perioadă sau în câteva perioade fiscale. Activitatea contribuabilului poate fi supusă controlului fiscal pentru o perioadă ce nu depășește termenele de prescripție, stabilite la art. 264, pentru determinare obligației fiscale.

Or, deși anterior intimatul IFS pe r-l Criuleni a suspus controlului fiscal documentele de evidență contabilă a SRL „Grantmez” prin metoda de verificare documentară pe perioada 20 februarie 2008 – 31 martie 2010 și 01 aprilie 2010 – 31 mai 2010, rezultatele căreia au fost consemnate în Actul de control nr. 5-631564 din 09 august 2010, totuși în urma controlului efectuat de către intimat la 19 noiembrie 2012 – 23 noiembrie 2012, într-o verificare a corectitudinii calculării și achitării de către recurentă a TVA pe perioada 01 iunie 2010 – 27 septembrie 2012, fiind întocmit Actul de control nr. 3 – 516475 din 23 noiembrie 2012, s-a stabilit că în declarația TVA pentru luna martie 2010 nu a fost inclus venitul întreprinderii în sumă de 75 lei și TVA în sumă de 15 lei. Conform Registrului livrărilor pentru luna martie 2010 volumul livrărilor a constituit suma de 58894,88 lei și TVA în sumă de 11778,97 lei, iar în declarație fiind indicată suma de 58820 lei și TVA în sumă de 11764 lei. Respectiv, dat fiind faptul că în Actul de control nr. 5-631564 din 09 august 2010 nu a fost reflectată încălcarea dată, controlul curent a indicat diferența care s-a format pentru luna iunie 2010, din care cauză s-a micșorat TVA spre plată la buget cu 15 lei.

Mai mult decât atât, Actul de control nr. 3 – 516475 din 23 noiembrie 2012, nu constituie obiect de examinare al prezentului litigiu asupra căruia instanțele de judecată ierarhic inferioare urmau să se expună în privința corectitudinii întocmirii acestuia.

Alte argumente invocate în recursul declarat nu au relevanță, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei pentru casare a deciziei recurate și urmează a fi respinse.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din CPC are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și de drept procedural, verificându-se exclusiv legalitatea deciziei adoptate, dar și nu temeinicia în fapt a acesteia.

Distinct de cele relatate, se reiterează că conform jurisprudenței degajate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, recursurile trebuie să fie efective, adică să dispună de puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (speța Purcell c. Irlandei, decizia cu privire la admisibilitate din 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocate în speță sunt similare celor indicate în procesul judecării pricinii, asupra cărora instanța de apel s-a pronunțat deja în modul corespunzător

Astfel, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către SRL „Grantmez”, ca inadmisibil.

În conformitate cu prevederile art. art. 269-270, art. 431 alin. alin. (1) și (2), art. 433 lit. a) și art. 440, CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Grantmez”, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Iuliana Oprea